

[Jesper Simonsen.]

Tilfældet er oplysende om, hvorledes Varetægtsarresten bruges, endnu i vore Dage. Jeg tror, man skal søge Grunden her til i, at Tilstaaelsen — som jeg allerede har nævnt — er det væsentlige i Undersøgelsen. Man finder om Varetægtsarrestens Betydning en særdeles oplysende Udtalelse i Kommissionsbetænkningen til vor Retsplejelov; med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse blot et Par Linier deraf. Kommissionen siger:

„Hovedmidlet til Sandhedens Op-lysning er under det inkvisitoriske System sigtedes Afhørelse, og man har Erfaringens Vidnesbyrd for, at Varetægtsfængslet er i høj Grad fremmende for Fremkaldelsen af den Tilstaaelse, der er Systemets Alfa og Omega. Fristelsen til Anvendelse af Varetægtsfængsel selv i Tilfælde, hvor der hverken er Fare for Flugt, Kollusion eller Forbrydelsens Fortsættelse, er derfor stor.“

Ja, det er netop Sagen: Fristelsen til Varetægtsarrestens Anvendelse i en Proces, hvor man koncentrerer sin Undersøgelse om at fremkalde Tilstaaelse, er stor. Derfor ønskede Retsplejeloven ogsaa at tage Fristelsen bort ved at lukke for Bestræbelserne for at fremkalde Tilstaaelse. Men det er altsaa ikke lykkedes, og man ser derfor, at i et saa oplagt Tilfælde som det foreliggende gaar Dommeren, om jeg saa maa sige, af gammel Vane hen og afsiger en Arrestkendelse, skønt jeg ikke kan se, at der hverken i Sagens Natur eller i Loven var noget Grundlag derfor.

Flertallet lægger megen Vægt paa, at Retsplejeloven nu bringes i Overensstemmelse med det, der var Lovgavernes Hensigt, den Gang Loven blev givet, og for at dette kan blive Tilfældet, maa Afhøringen ske paa rette Maade, nemlig i offentligt Retsmøde. Derfor maa Flertallet fraraade at vedtage Ændringsforslaget under Nr. 96 om, at Dommeren kan tillade Politiet at afhøre den sigtede udenfor Retten, og at den anholdte, men endnu ikke fængslede kan afhøres af Politiet.

Med disse Bemærkninger har jeg fremført, hvad jeg for nærværende har at sige, og jeg skal derfor slutte med at anbefale de af Udvalget eller Flertallet stillede Ændringsforslag og fraraade de af Mindretallet stillede.

Elmqvist: Forslaget om Ændringer i Loven om Rettens Pleje, som vi i Dag har til Behandling, har vi adskillige Gange tidligere drøftet i dette høje Ting. Sidste

Gang det skete, var den 15.—16. April i dette Aar, ved hvilken Lejlighed jeg som mit Partis Ordfører udtalte mig udførligt om Forslaget, ligesom ogsaa de andre Ordførere ved den Lejlighed gjorde det til Genstand for udførlig Omtale. Da det imidlertid er store og vigtige Spørgsmaal, der foreligger til Behandling her, anser jeg det for nødvendigt ogsaa i Dag at komme ind paa en nærmere Omtale af de større Spørgsmaal indenfor Reformen, selv om jeg skal bestræbe mig for at gøre det noget kortere end i Foraaret. Jeg vil i øvrigt bemærke, at jeg tror, det vilde være heldigt, om vi nu kunde naa til en Afslutning af denne stadige, aarlig tilbagevendende Behandling af Ændringer i Retsplejeloven, saaledes at der kan komme Ro om denne Lov. Jeg tror ikke, at disse stadige Diskussioner med stadig nye Forslag til Ændringer gør Gavn; Retsplejen i et Land bør være noget fast, noget, som ikke hvert Øjeblik ændres, men kun ændres, naar virkelig Trang til Reform er til Stede.

Jeg vil i øvrigt begynde min Gennemgang med at udtale min Glæde dels over, at der indenfor Udvalget er taget Hensyn til forskellige af de Ønsker og Indvendinger, som jeg fremsatte ved Behandlingen i April, dels over, at de konservative Udvalgsmedlemmer og Venstres Udvalgsmedlemmer, saaledes som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, er blevet enige om en fælles Stilling i de tre store Spørgsmaal, Offentlighedsspørgsmaalet, Nævninge- og Domsmandsspørgsmaalet og Sagførerordningen.

Hvad angaar de Ændringer, som hele Udvalget har givet sin Tilslutning til, ønsker jeg specielt, selv om det allerede er gjort, at nævne Ændringsforslag Nr. 42, hvorefter det i Foraaret vedtagne Forslag om Justitsministerens Ret til at fratage en Sagfører Mødeberettigelse ved Retterne, naar vedkommende tre Gange er idømt Rettergangsboøde, bortfalder. Jeg takker de tre andre Partiers Udvalgsmedlemmer, fordi de har ladet dette Forslag falde, idet det efter min Mening, saaledes som jeg udtalte i Foraaret — og her er jeg noget i Modstrid med den ærede Ordfører —, indebærer et meget alvorligt Angreb paa Sagførerstandens Uafhængighed af Domstolene, en Uafhængighed, som Befolkningen er i allerhøjeste Grad interesseret i at bevare.

Jeg glæder mig ligeledes over, at man med Hensyn til Adgangen til at blive Landsretssagfører har frafaldet den i Foraaret vedtagne Bestemmelse om, at Adgangen, foruden ved tre Prøver, kunde er-